

ΟΠΟΙΟΣ ΚΙ ἂν μέ φωνάξει δέν ἀκούω
μόνο πιά σέ ὄνειρο καλό ἢ γνώριμη φωνή

ΠΩΣ ΦΥΓΑΝΕ πῶς φύγατε τόσο πρωί
πρὶν νά ξυπνήσουνε τά πουλιά

ΕΝΑ ΡΟΔΙ μαντίλι στό κεφάλι
τό ξέρει ὄλο τό νησί
ένα καρφί κατάστηθα
τό ψηλάφισες καί σύ

ΙΣΚΙΕ ΜΟΥ καλοκαιρινέ
κι ἀπ' ἄλλη μάνα ταξιδεμένε ἀδελφέ
οἱ μαῦρες πέτρες τοῦ γιαλοῦ νοτίσανε
σύννεφο τῆς ἀναβροχιᾶς — ὁ ἔρωτάς μας

ΕΛΑ ΠΑΡΑΔΩ νά μπεῖς

πατᾶς ἄμμο καθαρῆ, παραμέσα μιά πέτρα μαλλιαρῆ
βουτᾶς μεμιᾶς

ΑΠ' Τ' ΑΘΩΡΗΤΑ τ' ἄσπαρτα λιβάδια της

σώριασε ἀπόψε ἡ θάλασσα φύκια

μιὰ χούφτα διάλεξα

θυμοῦμαι κάτι καστανοπράσινα μαλλιά

Ο ΗΛΙΟΣ χαμηλώνει σκοτεινιάζουν οι πλαγιές
έλα κοντά.

ΣΤΑΣΟΥ έδω στό τοιχαλάκι
κόβει ό βοριάς
θά σέ ποτίζομε θά πιάσεις ρίζα
σπάνιο γιασεμί

ΚΑΛΕ ΓΙΑΤΙ σκαλίζεις τήν ἄμμο τόσην ὥρα
τόσο δρόμο ἔρχεσαι μέσ στό μεσημέρι;
—“Ἐνα σπάνιο κοχυλάκι μοῦ ’πεσε ἀπ’ τήν τσέπη
πέρσου τό καλοκαίρι, ἐδῶ ἀνάμεσα στά δύο βραχάκια

ΤΙΝΑΞΑΜΕ ΚΑΤΙ παλιά σακάκια
πέσανε ἀπ’ τίς τσέπες κοχυλάκια

ΜΕΓΑΛΕΣ ΤΩΡΑ οί νύχτες, άργεί ο Αύγερινός
άς εΐναι νά τος πιά ο ήλιος
ο άρχοντας και καταδεχτικός
χρυσίζει τά κυματάκια ένα-ένα βρίσκει και μās
ξυπνοϋν οί ποθυμιές μας μέ τά πουλιά
...σήμερα ποϋ νά σεργιανā εκείνο τό περαστικό
ένα πρωί μās καλημέρισε μά δέν ξαναφάνηκε
στήν παράμερη άκρογιαλιά

ΨΗΛΩΣΕ ὁ Αὐγερινός
ἄνοιξε χρυσό δρόμο ἀπ' τὸ μῶλο μας στὸν οὐρανό
— μή μέ μαγεύεις ἄστρο πεντάμορφο
εἶμαι ἀπλή γυναίκα
στό δῶμα μου μαζεύω κάτι ξεχασμένα ρουχαλάκια
ξορκισμένη τόση ἀναλαμπή
μοῦ πέσανε, πᾶνε καί τὰ μανταλάκια

ΟΛΟΣΩΜΟ ΑΝΘΙΖΕΙ τ' άρμυρίκι
συνάχτηκε σύψυχο βουίζει τ' άγριο μελίσσι

ΗΣΥΧΗ ΜΕΡΑ ξημερώνει ταπεινή
παραμιλᾷ ἢ κοιμισμένη θάλασσα
εὐωδιάζει καί τό φύκι

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗ χαμηλή συκιά
μέσ' άπ' τά σταυραγκάθια μιά πήχη θάλασσα
ἔ θάλασσα
λάμψη καί δέση τοῦ κόσμου

**ΠΟΛΛΕΣ ΑΠΑΤΗΤΕΣ άκρογιαλιές
γνωρίζω κι όνειρεύομαι**

**ΑΣ ΗΞΕΡΑ σέ ποιά σπηλιά
σέ ποιά κουφάλα σκοτεινή
μαζεύεται και κοιμάται τό μελτέμι**

ΠΡΩΙΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ γυαλί πλέβω, βλέπω στ' ακρόβραχα
δυό κουροῦνες κρούζουνε, φρενιάζουνε
νά τος ὁ γάτος ὁ κοκκινοτρίχης
τάχα περαστικός
χαμηλώνουνε νά τόν χιμήξουνε,
δίνει ἕνα σάλτο χάνεται μέσ στα κλαριά
σπάνια ταινία: «ἡ γλιτωμένη κουρουνοφωλιά...»

ΣΤΟΥ ΗΛΙΟΥ τό στραφτερό
τό τρεμουλιαστό μονοπάτι κολουμπῶ
στό πετροκομμένο μονοπάτι λαλεῖ τρία μουλάρια
τοῦ γείτονα ὁ πρωτογιός φορτωμένα σανό
«καλήν ἡμέρα, νά ᾿χα τή δροσιά σου...»
«καλή μέρα καί σύ, νά ᾿χα τή σοδιά σου» τί ἄλλο νά πῶ...

ΑΠΟ ΤΗΝ κόψη τοῦ βουνοῦ
προβάλανε τά κατσίκια τοῦ Μανωλιοῦ
ἄλλα σαλτέρουνε ἄλλα συλλοῖσμένα
νά τος κι αὐτός κι ὁ σκύλος του
«καλωσόρισες, καλό μας καλοκαίρι...»
τώρα σφυρίζει, χάνεται

ΕΝΑ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ θαρρετό έκρυψε τόν ήλιο
ένα κυματάκι πονηρό μούσκεψε τό μαλλί μου
τά πονηρά, τά θαρρετά τῆς ήσυχίας

ΤΟ ΦΩΣ περισσεύει
ένα συννεφάκι περαστικό φέγγει κι αυτό

ΚΑΠΟΙΟ βραχάκι θαλασσινό
βαστᾶ ὄλο δικό του
τό λοξό φῶς τό δειλινό

ΕΙΝΑΙ Η ὥρα τους, τά σπουργίτια
πετοῦνε ὄλοῖσια στὸν εὐκάλυπτο
μεγάλος σαματάς
οἱ ἄνθρωποι σωπαίνουνε

ΒΡΑΔΙΑΣΕ, τά βουνά μένουνε συλλοϊσμένα
γλεντοῦσε ὁ ἥλιος ὅλη μέρα
τήν τέλεια γύμνια τους

ΒΟΥΤΗΣΕ ὁ ἥλιος μεσοπέλαγα
ἢ νύχτα ἐδῶ μᾶς βρίσκει
στήν πελαγίσια της ἀγκάλη τή μεγάλη μᾶς κοιμίζει
στήν πρύμη ἀκολουθοῦν τ' ἀσώματα, σπιθίζουνε
ἀπ' τό ἄπατο βάθος λίγα σανίδια μᾶς χωρίζουνε
ξύλα κομμένα στῆς δασωμένης Σάμος μιά πλαγιά
κι ἡ μέρα πάλι μεσοπέλαγα μᾶς βρίσκει
θυμιάζει ὁ ναύτης πρύμα-πλώρη τρεῖς φορές
καινούργια μέρα
παρακαλᾷ τό Θεό καί τόν ἀγέρα...

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ὅλο μᾶς πέφτει σήμερα
τ' ἀσβεστωμένο τοῦτο δῶμα
κι ὁ πρωινός Μαγιάτικος οὐρανός

ΑΜΟΙΡΑΣΤΗ ἀκέραια
ἢ πρωινή νοστιμάδα τοῦ κόσμου

ΤΗΝ ΠΙΟ μεγάλη μέρα του καλοκαιριού
προβέλοντας ο ήλιος
γράφεται πάνω μιά πέτρα, μυτερή
τῆς ἄδεντρης βουνοκορφῆς
ἐπίσημο τέρμα, τό γήπεδο ἄδειο, ἀπέραντο
οὔτε σημαῖες, οὔτε μεγάφωνα

ΦΕΡΑΝΕ ΤΑ κατσίκια στό έρημόνησο,
ένα σκαρφάλωσε σέ βράχο μυτερό,
βελάζει λυπημένα

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ ΑΠΟ καιρούς άρχαίους τήν αύγή
στή ρημονήσι άρμέγουνε τά κατσίκια
ό γέρο Δημήτραρος κι οί παραγοί
άργό, βαρύ τό κουδούνι
όπως σαλεύει, καμαρώνει τό ξακουστό τραγί

ΣΤΟ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ νησί

σκοτώθηκε τοῦ φαροφύλακα ὁ πρῶτος γιός
τό πιό ἄφοβο, τό πεντάμορφό του κυνηγοῦσε
δυό κατσίκια νυχτωμένα στά γκρεμνά
γιά πότε συναχτήκανε
γνώριμα καί περαστικά πλεούμενα,
θρῆνος πού ἀκούστηκε-ξακούστηκε τό νησί καταραμένο
καί τό φανάρι 3 νύχτες σβησμένο.

ΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ έτούτη διάλεξα, έδω θά μείνω
τό ξέρω πιά νύχτα βρίσκω τό μονοπάτι
πιάνει άπ' τίς βουρλιές...

ΧΑΘΗΚΑΝΕ ΚΑΙ τῆς ἐρημιᾶς
τά θεοτικά πουλιά,
ἀητοί καί σταυραητοί, βιτσίλες
δέ μαυρίζει πιά ὁ ἴσκιος τους πάνω στά γκρεμνά
τό ἄφωνο καμάρι — ἄλλοτες τραγουδισμένο

ΝΑ ΠΟΥ μᾶς πήρε ἀπό καλό μάτι
ὁ ζόρικος πού κανονίζει τούς ἀέρηδες
ἕνα-ἕναν τούς μάντρισε ἀποβραδὶς
σήμερα καθρέφτης τό πέλαγος, διπλά τὰ νησιά
κατά τήν ἀλάθευτη σειρά τους
ἀπ' τό θαλασσινό της θεμέλιο διπλή ὁμορφιά

ΕΝΑ ΚΟΠΑΔΙ γλάροι κι ή μαυρίλα τοῦ κάβου
σᾶς θυμοῦμαι...

ΑΥΤΟΣ ὁ γλᾶρος μέ σπασμένο ἕνα φτερό
αὐτός ὁ ἀπλός κόσμος
κάθε πρωί τοῦ κόβουν τά φτερά

ΠΕΡΑΣΕ ή τρέλα του καλοκαιριοῦ
τά δύο ξενότοπα πουλιά
φύγανε απ' τ' άρμυρίκια
στή σκιστή πέτρα κάθησε ή τυφλή κουρούνα
κρούζει μέ τεντωμένο λαιμό
«... άλλο πουλί δέν κουρνιαζει πιά έδῶ...»

ΤΡΕΞΑΜΕ, τούς φωνάζομε «περιμένετε»
δέν προλάβαμε,
τό καράβι πέρασε τόν κάβο
βούιξε ό γιαλός μέ τ' άσώματα όνόματα

ΣΗΚΩΣΤΕ τά τραπέζια, τίς καρέκλες — για μάς
άκέρια πάλι τοῦ παραθαλάσσιου καφενείου
ή χειμωνιάτικη μοναξιά

ΛΕΜΕ ΔΕ θά φύγομε πιά ποτέ
γι' άλλους σφυρίζουνε τά καράβια,
μέ τά πρωτοβρόχια ή καρδιά μου ή άράχνη
έπλεξε δίχτυ γυαλίζει άπ' τά κεραμίδια μας
ώς τά κατάρτια τοῦ λιμανιοῦ

ΔΙΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ αύλή μας δύο λεμονιές
άνθος-καρπός μαζί και δύο φορές τό χρόνο

ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΘΟΣ ή μουσμουλιά
έπειτα ή άμυγδαλιά,
μανταρινιές, πορτοκαλιές — Μαγιάπριλο
μοσκοβολούνε οί μήνες
μέ τής έλιās τόν άμύριστο άνθό
κάνει χαρές ή φτώχεια

ΠΙΑΝΕΙ ΜΙΑ σιγανή βροχή
σαλεύουνε τῆς γιασεμιᾶς τά φυλλαράκια
περνᾶ ἓνα κοπάδι ἀθώρητο
ψιλοπόδαρο, δίχως καμπανάκια

ΨΙΧΑΛΙΣΕ, ὡς καί στ' ἀγκάθια κρεμασμένα
ἀμύριστα λουλούδια, γυαλένια

ΣΤΗ ΣΤΕΡΝΑ πάνω μαδᾶ ἢ γιασεμιά
εὐωδιάζει τοῦ νεροῦ ἢ ἀνασεμιά

ΕΓΥΡΕ ΤΟΥ νοῦ ἕνα κλωνί
καί ρίζωσε — καταβολάδα

ΚΑΘΕ ΑΝΟΙΞΗ κουβαλοῦμε χῶμα
τό καλοκαίρι κουβαλοῦμε νερό

ΛΙΓΟΣ ΚΑΡΠΟΣ ὁ κόπος πολὺς
τά χτήματα τῆς μάνας μας τῆς ποίησης
εἶναι ὄρεινά

ΜΑΖΙ ΣΠΕΡΝΟΜΕ πίκρες και χαρές
μαζί ανθίζουνε
οί πίκρες πρώτες καρπίζουνε

ΠΡΟΧΩΡΑΤΕ ΜΗ μέ περιμένετε
πάω πίσω θέλω νά ξαναϊδῶ
ἐκείνη τήν ἀνθισμένη κάπαρη.

ΣΤΑΘΗΚΕ ό σωφέρ μπήκε σέ τρυγημένο άμπελάκι
για κανένα ξεχασμένο σταφυλάκι
έγώ τραβῶ γιαλό — «νά τηνε, νά 'μαι», ή πέτρα περιμένει
τρία ζωνάρια καφεδιά και δύο μαβιά
άπό τότες πού άνεμοταράζεται ή θάλασσα
κύμα πρός κύμα δουλεμένη

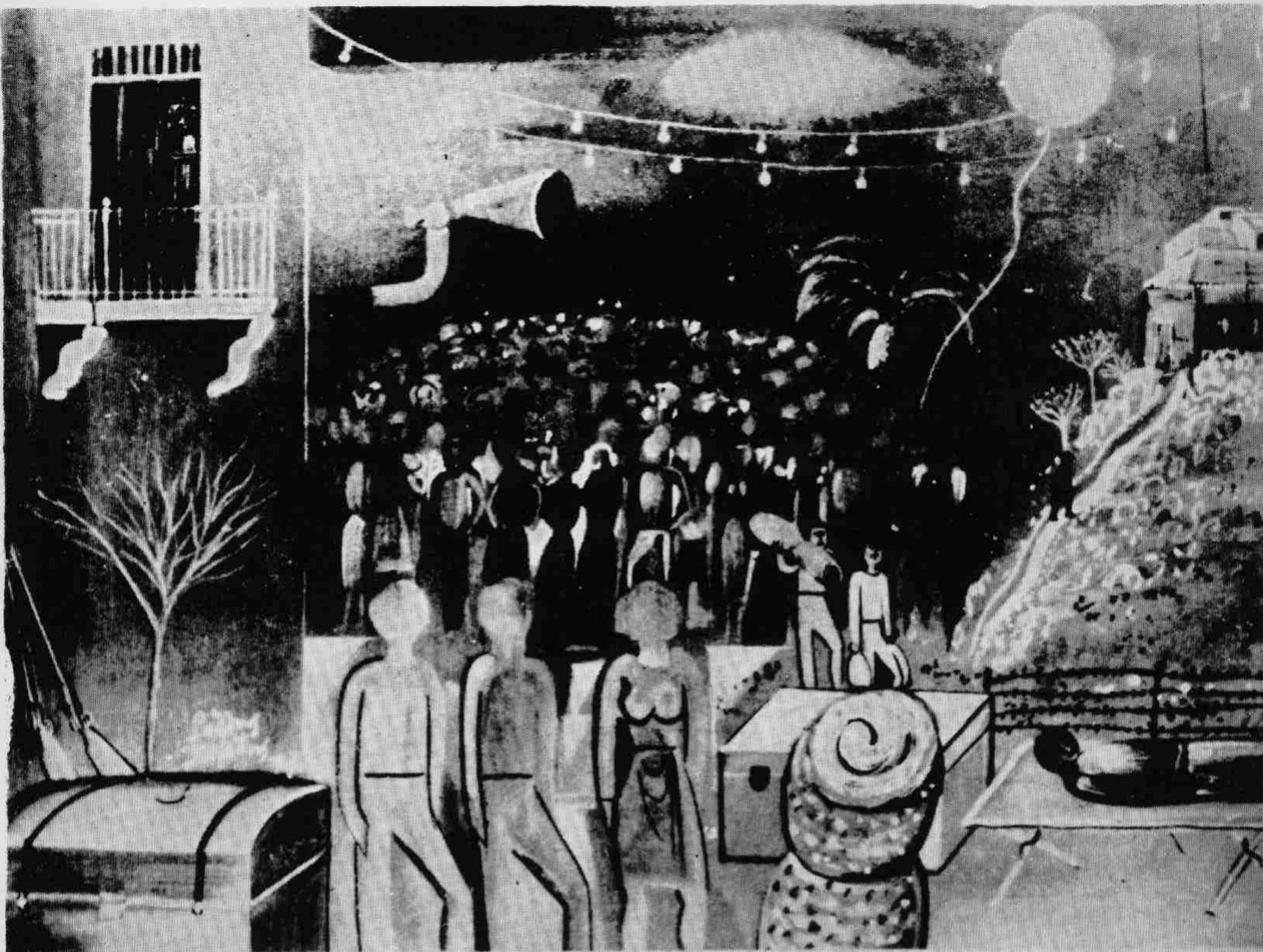
Μ' ΕΝΑ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ ἢ μέ τά σύννεφα
ταξιδεύομε πιά γρήγορα;

ΣΤΕΝΟ, ΒΑΘΥ παραθυράκι μοναστηρίσιο
στ' άλώνι δίπλα ή κουκουναριά
κατάντικρυ όλόκληρη 'Ανατολή
στό μπουγάζι περνᾶ ἕνα καράβι
στήν κουπαστή τοῦ караβιοῦ ἀκουμπισμένο ἕνα κεφάλι
τό μοναστήρι ἀσπρίζει στήν πλαγιά
τά στενά παραθυράκια διπλή σειρά — εἶναι Σάββατο ή Κυριακή
ἐδῶ βρίσκομαι ή ἐκεῖ;

Στοιχειοθεσία - Έκτύπωση, Τυπογραφείο Άγνησιλάου Ζουμαδάκη, Ίκαρίας
9, Άθήνα, Τηλ. 572 2038, Αύγουστος 1980.

Γιά λογαριασμό τῶν Έκδόσεων «Κέδρος», Γεωργ. Γενναδίου, 6, Άθήνα
Τ.Τ. 142, Τηλ. 360 2007.

εχον συγκεντρωση αφωνη
 οσοι τα δοσανε οια

... Αποβιήτος
 Καμία φορά τραχυσσε

πουλο στην Ελλάδα. Εγινε ράφτης. Σαν εργατης ακολουθησε τη γραμμή του Προοδευτικού Κινήματος της χώρας μας. Στην Κατοχή οργανώθηκε από τους πρώτους στο ΕΑΜ και στον ΕΛΑΣ. Σε σύγκρουση με τους Γερμανούς τραυματίστηκε. Μετά τη Βάρκιζα καταδικάστηκε, πιάστηκε και κλείστηκε στις φυλακές πάνω από 18 χρό-

Στις 9 Δεκεμβρη συμπληρώθη-
 εν δυο χρόνια από το θάνατο του
 Ιση Κωστα Τζιμόπουλου. Ο Κώ-
 στας Τζιμόπουλος ήρθε προσφυγό-

